

TERRORISME

Potser se'm ha ocorrit escriure aquestes ratlles quan tenim franc encara l'atemptat a la caserna de Vic, però jo em voldria referir al fenomen terrorista en general encara que en el fons ostiga pensant en el grup que tots pensem.

Quins són els motius últims que porten a alguns humans al terrorisme? L'opinió pública té una certa idea de què certs grups tenen, més o menys, un objectiu definit; l'I.R.A. pretèn la total independència d'Irlanda, E.T.A. fer del País Basc un estat independent, etc. Però quines són les raons d'actuació de la màfia italiana? els diners, el poder, el pur fet del terrorisme, tot junt?; tampoc ha estat sempre clar els motius d'actuació dels grups àrabs a Europa. Fins i tot, on aquells grups en què ho podem tenir més o menys clar, tinc els meus dubtes. En aquest punt compartisc el punt de vista d'un covarxi prou conegut: no tenim prou informació sobre les bandes terroristes, ja sia perquè no ens la donen o perquè no ens la volen donar, i això seria més greu. Desenganyau-vos, la censura segueix existint. I sabem que el terrorisme no és un fenomen reduït a Europa sinó que existissen altres grups desconeguts per a molts; i sabem que hi ha col·laboració entre ells, a banda del terrorisme d'estat, però d'aquest em podriem parlar un altre dia. Sobre motius últims podríem argumentar quasi bé fins a l'infinit.

Grups que transformen les seues sigles, canvien de membres, "canvien" d'ideologies-teòricament-però, a la fi, segueixen fent el mateix. Potser el motiu és indiferent, la qüestió és fer terrorisme. Suposo que, ideològicament, no podem posar a tots dins el mateix sac, però si ho podem fer en la mera anàlisi dels actes realitzats: violència i mort absolutament inútils -si és que alguna ve-

gada són útils- segons l'opinió de tots; de tots menys els terroristes i els grups de recolzament. Ah! i tots són innocents, no solament els nens...

I a propòsit del recolzament, voldria fer expressa referència a Herri Batasuna (H.B.) Dos d'una perspectiva jurídica, la responsabilitat penal per apologia als delictes de terrorisme o de rebel·lió i altres que podem trobar tranquil·lament a les lleis penals, es podrien imputar a tots i cadascun dels membres d'H.B. però no al partit en si perquè la responsabilitat penal sempre és personal i mai pot ser col·lectiva. Podem buscar arguments a favor de la seua inconstitucionalitat... però, jurídicament, potser fos possible fer desaparèixer H.B. encara que no arranjaríem el problema de fons perquè penso que és sociològic.

H.B., ens agrada o no, té un nombre de votants-simpatitzants respectable -professors d'Universitat, fins i tot; ara ens ha aparegut "la rama italiana d'E.T.A."- proporcionalment menut però important en termes absoluts. Mentre els morts d'E.T.A. siguen herois i provoquen manifestacions, mentre que creguen que estan en guerra, mentre hi hagi declaracions impresentables dels seus membres -ara ja no podran cobrar de qui els pagava, o sia, de l'Estat Espanyol, al qual suposo odien però no els fela mal els diners que d'ell rebien- encara que en maten o on detinguen no s'acabarà.

A lo millor un camí possible siga la pena de mort; això donaria per a un altre article. Pot ser un altre siga la renúncia a la violència -encara que no ho crec però fa temps que no actuen contundentment- de Terra Lliure, els membres de la qual han decidit integrar-se en l'independentisme pacífic d'Esquerra Republicana de Catalunya (E.R.C.).

Adrian Orient Besalduch

INDEPENDENTISMO HOY

Tras los graves sucesos ocurridos en la Unión Soviética y más recientemente en Yugoslavia, se impone una reflexión sobre el fenómeno del independentismo.

Con la consolidación de la Europa Comunitaria el independentismo ha pasado a ser considerado como postura política anticuada, obsoleta y propia de unos cuantos fanáticos nostálgicos.

La desaparición de fronteras económicas ha sido la causa premeditada del languidecer de los independentismos europeos.

Pero con el ejemplo yugoslavo el independentismo se ha reavivado.

En efecto, en Eslovenia tras haberse creado democráticamente un gobierno se llegó a la proclamación de independencia también sometida a votación y aprobada unánimemente por un 89% de la población.

Este hecho llenó de esperanza a otros pueblos que también luchaban por su autogobierno.

Desgraciadamente la intervención del ejército nacional ha impedido la consolidación de la independencia.

Si tras un proceso democrático pacífico se llega a la independencia e inmediatamente es aplastada violentamente ¿qué camino deben seguir los pueblos que desean auto-gobernarse?.

Frente a un poder central intransigente y agotadas las posibilidades de diálogo sólo queda abierto un camino dramático:

El de la violencia contra la violencia.

REPLIKANTE

CENCAVI, C.B.

PL. ESPANYA, 7
LES COVES

Centro de càlcul
Vinromà

Tot tipus de gestions